

RAVENSBRÜCKS MADONNA

Hun ligger uroligt med ho'det på puden
og stirrer mod ruden.

Hun ved, hvordan det er fat,
hun skal dø i morgen... måske i nat.
Hendes hjerte er udslidt, hun har halve lunger,
hun er syg af transport, af fængsel, af hunger.

Det er værst for børnene, for de små,
værst for den yngste, som ikke kan gå.
I mørkearresten den tålmodige lille
blev så svag, så bleg og så stille.
Otte måneder uden sol
i en celle med kun en seng og en stol.

Børnene var her i går, de stod bag den duggede rude,
hun syntes, hun skimter dem endnu derude,
de vinked' og råbte højt i kor,
hun hørte deres skingrende: "Mor!".
Hun længes efter børnenes bløde hænder,
den lilles smil med de hvide, små mælketænder,
hun længes efter barnets fine duft,
åh, hjertet gør ondt... luft! luft!

Barnet ligger og skriger i køjen,
utålmodigt hysser de andre ad støjen.
"Hvem ta'r sig af barnet, er der nogen, der vil,
nu er der ingen, det hører til?".

En ensom kvinde, tålmodig og stille,

går hen og bøjer sig over den lille,
nænsomme hænder ta'r om dets ryg,
pludselig føler barnet sig tryk,
og sætter sig rolig til rette på armen
af kvinden, der bær det til vindueskarmen.
Bag dem er larmen af latter og kiv,
udenfor, lejrens urolige liv.

Hun har mistet alt, hun har intet "derhjemme",
hun har kun pinsler, hun søger at glemme.

Hun går langsomt fra blok til blok,
til kammerater og venner, så barnet får nok.
En kiks.. lidt sukker.. et tørt stykke brød,
den fattige deler – selv i sin nød.
Fra dag til dag hun skaffer det føde,
og ingen spørger: "Zigøjner? Jøde?"

Epidemierne raser, transporterne.
Angsten lever: "Mon døden os når?"
Frosten er nær, det svirrer med rygter.
Tyskerne blegner, nazisterne frygter.
Gift.. gaskammer.. millioner af døde
var deres kultur, nu skal de bøde.
De tvinges i knæ, de synker i skarnet,
men rolig og rank står madonna med barnet.

(Ravensbrück 1944)